

מן הפתח

פר' הקת-בלק תשפ"ג
~ שנה א גר'יון ל' ~

אמרות מבאר רבותינו הק'

אמרות ופנינים, מוסרי חיים ולקחים, מבאר חפרוה שרים - רבוה"ק מגור, נבג"מ ובלחט"א

ויקחו אליך פרה אדומה תמימה: (ט"ו)

בשם ה"חידושי הרי"ם" זי"ע: איתא בגמ' [קידושין לא:]: עד היכן כיבוד אב ואם, צאו וראו מה עשה גוי אחד ודמא בן נתניה שמו וכו'. נתן הקב"ה שכרו שגולדה לו פרה אדומה וכו'. למה קיבל שכרו דווקא על ידי פרה אדומה, כי בזמן שהגוי הזה הפסידו כל כך הרבה כסף בשביל כיבוד אב, נעשה קיטרוג גדול בשמים על בני ישראל, מה עשה הקב"ה, הראה לבעלי המקטרגים, שמה שהגוי מפור ממונו בשביל מצוות כיבוד אב הוא מפני שהשגל מחייב לעשות כך, אבל בני ישראל הם הרבה גדולים יותר מהגויים, שהם מוכנים לפור כל כך הרבה ממון אפילו על מצוה כפרה אדומה שאינה אלא חוקה ואינה שכלית לכל.

במדבר [י"ד]: אמר לו הקב"ה למשה אני מגלה לך טעם פרה אבל לאחרים חקה.

כותב הרבי ה"לב שמוחה" זי"ע: והטעם כדאי שהפרה היא כפרה על מעשה העגל, לכן רק משרע"ה שלא היה בחטא העגל כלל היה יכול טעמה גם לשבט לוי, אף שגם הם לא היו בחטא העגל, הוא משום כבודו של אהרן כדאי"ל בס', אולם א"כ למה לא נתגלה טעמה ליהושע שגם הוא לא היה בחטא העגל, ובדרך צחות אולי"ל לו הטעם ע"י משרע"ה, ומ"ש ולאחרים חקה, י"ל לאחרים דייקא לשון רבים, להם חקה, אבל לאחד יחיד אפשר שמתר שיתגלה לו הטעם, והוא יהושע שלא השתתף בחטא העגל, דנהיר מנהורא דמשה, ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל, לו נגלה זאת התורה אדם כי ימות באהל.

ברש"י: לעולם היא נקראת על שמך פרה שעשה משה במדבר.

הרבי ב"ש ישראל" זי"ע אמר: אפשר, דכמו שאנו אומרים היום כאילו כיוונת כל הכוונות שכיוונו בהם אנשי נכסת הגדולה, והטעם לזה, כי הם הרי תקנו את סדר התפילות וגם את הכוונות, והיות שהיו הדורות מתממטעין והולכין ואנו כבר לא יודעים לכוון לו כן הרבה, לכן אומרים י"ד"כ כאילו כיוונת כל הכוונות שהם כיוונו. וכן הוא גם כאן, איתא [במד"ד ט"ד] כי אני מגלה טעם פרה לאחרים חוקה, היינו שטעם פרה אדומה לא נתגלה רק למש"ה, ולכן תמיד מתי שייצטרכו לעשות פרה אדומה, יצטרכו לומר י"ד"כ אילו כיוונת כל הכוונות שכיוונו בהם שמו"כ כי אנו הרי לא יודעים את הכוונות והטעמים האמיתיים של פרה אדומה, והה"פ לעולם היא נקראת על שמך, שמו"ה - מתי שיעשו פרה אדומה, יהיה צורך להגיע לזה כחה של משרע"ה.

קה וברחמיה והקלה את העדה ותן ואמר וגו' ואתה המלך לעניינים ונתן ומימינו וגו' יען לא האמנתם על להקדישנו לעניי בני ישראל וגו': (כ-ח"ב)

הרבי ה"אמרי אמת" זי"ע דקדק: למה לא דיבר אהרן אל המלך, לקיים מצוה ביוני הש"ת, אלא משום שראה אשר משה רבינו על"ה לא דיבר, לכן גם הוא שתק, כשהרי בני ד"ב גם הוא לא רוצה לדבר.

וישול משה מלאכימו מקדש אל מלך אדום וגו' נעבור נא בארצו"ל (ד"ב)
אומר כ"ק אדמו"ר שליט"א: ובקש לפעול זאת אצלו מטעם אתה ידעת את כל התלה וגו'

וירעו לנו מצרים ולאבותינו וגו', וברש"י מחז"ל שהאבות מצטערים בקבר כשבורענות באה על ישראל, ומה טעם הוא זה לרצות את אדום, אך הרי עשוי היה זהיר הרבה בכיבוד אב, לכן שלחו להודיע לאדום ורעו של עשוי צערם, ואז גם האבות מצטערים, כה אמר אהרן ישראל וגו' א"כ גם אביו יצחק בצענו, ומחמתו אהרן ניח להם לעבור בארצו.

יאסף אהרן אל עמיו כי לא יבא אל הארץ וגו': (כ"ד)

שואל ה"שפת אמת" זי"ע [תרמ"ט]: ויש להקשות ממה נפשך אי לא הגיע זמנו להסתלק מן העולם וכי בעבור שלא יבוא חיסר הש"ת משנותיו והלא אמרו חז"ל שהקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום כו'. ואי הגיע זמנו אין צריך לטעם כי לא יבוא. אבל האבות זמנו של אדם הוא כשכבר פעל בעולם בעבודתו שצורך לו לתקן ולקיים המצוות השייכים אליו. ולכן ביקשו משה ואהרן לכונוס לא"י לקיים מצות התלוין שם ולכן אם היה מוכן לכונוס לא היה זמנו להסתלק עדיין רק כי לא יבוא וממילא כבר שילם עבודתו כנ"ל.

ונפשנו קצה בלחם הקלקל: (כ"א)

ברש"י: לפי שהמן נבלע באיברים אמרו עתיד המן הזה שיתפח במעינו וכו'.

שואל הרה"ק ה"שפתי צדיק" זי"ע: תמוה מאד הלא ראו שנתפרנסו ארבעים שנה והמעיים היו בריאים. אכן הפירוש על המאכלים שיאלצו אחר כך כשיגיעו לארץ הקודש, כי המה היו כמו ר' צדוק שהתענה ארבעים שנה שלא יכלו המעיים לקבל אחר כך שום מאכל, ולכן היה נבלע באיברים וכי יש ילוד אשה וכו'. והמין חיה שבני מעיהם אבדו פעולתם ממש כמו ר' צדוק שהיה לו חיות רוחני בלי ספק.

עשה לך שרף ושים אותו על נס וגו': (כ"א)

הרבי ה"פני מנחם" זי"ע אמר: חסידי קאצק אמרו עשה לך שרף שילהיב את עצמו ויעשה הוא גופו שרף (מאכען זעך ברענעדיג), ושים אותו על נס, ואז אפילו והיה כל הנשוק וראה אותו וחי. וכיצד יכול לעשות כן להבטיח את עצמו, אלא כמו שדרשו חז"ל וכי אפשר לידבק בשיניה והלא אש אוכלת היא אלא הדבק בחכמים ובתלמידיהם, גם כאן המיוזם"ה התדבקות בחברים טובים וסביבה טובה וע"י שידבק לחכמים המדריכים דרך הישרה.

וידר ישראל נדר לה' ויאמר אם נתן נתן וגו': (כ"א)

הרבי ה"בית ישראל" זי"ע אמר: איתא ברמב"ם [הלכות ערכין ותרומין פ"ו הל"א ל"ג] שאע"פ שאין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם כו', כב"ז חייב להקדיש משום נודר על דבר שלא בא לעולם, ראייה לדבר זה מה שאמר יעקב: וכל אשר נתן לי עשר אעשרנו לך, ואמר שם אשר נדרת לי שם נדר. ומעונתו שהראב"ד אפילו שבדרך כלל הוא משיג על הרמב"ם, בכל זאת כאן הוא אומר שראייתו של הרמב"ם כוונתו.

ואז"ל [הרבי ה"אמרי אמת" זי"ע עמוד ע"ו, למה לא מבוא הרמב"ם ראייה מפורשתו שכתוב יודר ישראל נדר לאמר' וגו' ואז"ל נשאר דאה"נ באמת אפשר להביא ראייה גם מכאן.

אולם לי נראה שאין זו נראה כ"כ נכונה, משום שכתב בנ"י עמודו כבר לכבוש את הערים הללו, וכן באמת היה כדכתיב ויתן את הכנעני גו' ויחרם אותם ואת עריהם, ממילא אין מכאן ראייה מוכחת

כל כך שנדר חל גם על דבר שלא בא לעולם, ולכן הוצרך הרמב"ם להביא ראייה מיע"א, ששם היה הנדר לשנים רבות אח"כ, וכדכתיב: אם יהיה אליקים עמדי ושמרני בדרך הזה גו', ולכן משם יכל הרמב"ם להביא ראייה.
ראש הישיבה מגור שליט"א סיפר: זכורני שבבחרתי בשנת תשל"ד כשהייתי בקידוש אצל הבית ישראל זי"ע, תמה מה קושיא היא זו [של האמרי אמת], הרי מה שהחרימו לשמים - הגויים ורוכשם - כבר היו בעולם, רק שהיו צריכים לילך ולכבושם, משא"כ שם אצל יעקב"א כשאמר זלך אשר נתן לי עשר אעשרנו לך" לא היה לו אז שום רכוש, וכמ"ש 'כי במקלי עברתי את הירדן הזה'. וברש"י שם 'לא היה עמי לא כסף ולא זהב ולא מקנה אלא במקלי לבד', ורק עשרים שנה אחר כך הוא רכש שם רכוש, ודייקא ככה"ג מקרי נודר על דבר שלא בא לעולם, כי הרכוש לא היה קיים אז. ואמר לי הבית ישראל זי"ע לשאלו את כ"ק אאז"ל קושיא זו.

וכ"ק אאז"ל תירץ דהיי מבורא בגמרא [קידושין כ"ב]: לגבי שפתה קודם שנשתחררה ותרומוה קודם שנתלשה, דגם דבר הנמצא בעולם אם אינו שלו חשיב כלאא בעולם, וכן כ"מ בש"ס, ולכן קושיית האחרונים במקומה עומדת. ובאמת צ"ב טובא מהי המחנה הבית ישראל זי"ע.

ו"ל שכונת הבית ישראל זי"ע דנהי דאף מה שאינו שלו דינו כדשלב"ל שאי אפשר להקנות, מ"מ כשבאים להוכיח דאף דמשום קנין לא מועיל אבל מיין נדר חל, בעיני הוכחה מוכרחת, ועל כן לא היה אפשר להוכיח מפסוק זה אלא דבדבר הנמצא לפניו כמו עיר הכנעני, אבל במקדיש דבר שעדיין אינו בעולם כלל אולי לא מהני גם מטעם נדר, מכיון דזה חמיר יותר מדבר שבעולם אינו שלו, כדמצינו בסרא זו בראשונים, ועל כן מיינת הרמב"ם דייקא הפסוק דיעקב. [ועיין בעב"ד ח"ב עמ' קצא מה שהאר"י בזה].

פרשת בלק, הרבי ה"פני מנחם" זי"ע אמר: לימוד מהפרשה לכל יהודי שאינו צריך להתייחס, ובכל מצב כי ביכולתו להיחלץ מהמציב ולהחזיק עצמו באמצעות עסק התורה, בלעם ביקש להביא בבני ישראל יאוש ועצבות וגורם לבין המצרים, והוה הרמן ביקש לעקור אומה ההוגנת שלש רגלים, שרצה לבטל המועדות. בלעם עלסה חרס בידו (ואגנט) והמש"ך לנסות ושוב העלה חרס בידו (נעטאפט א וואגנט) גדר מזה וגדר מזה, ואח"כ היה מקום צר שאין דרך לנסות ימין ושמאל, והו בין המצרים. שלושת השבועות, וכל שבועו יותר קשה מקודמו. איתא סימני אבות הראהו, אומה החוגגת שלוש רגלים, ואכן את זאת רצה לבל הוא בלעם לעקור מבני ישראל, את שלוש הרגלים, ואגנט עליות ההללים בטלו לבסוף אולם המועדים עצמם נשארו, פסח שבועות וסוכות.

הנה העם היוצא ממצרים: (כ"א)

כותב ה"שפת אמת" זי"ע [תרנ"ה]: בלשון הפסוק העם היוצא ממצרים כי בלעם היה מיועצי פרעה לשעבד עם בנ"י ורצה גם עתה בנחשיו להחזיר אותם למצרים. לכן אמר היוצא כי עדיין לא נגמר יציאתם. וכן מצאנו בזה דבעא לאתבא לון למצרים ע"ש. ולכן מזכיר בכל הברכות אל מוציא ממצרים כי ראה שאינו יכול כלום ליגע בחירות שמוציאו הקב"ה ממצרים. ולכן אמרו שביקשו לקבוע פ' בלק בק"ש. וככ"ז עמי נכר נא כי כמו שמצוה לזכור יציאת מצרים בכל יום כ"י של לזכור בחסד"ה שעשה עמנו להפוך עצת בלעם הרשע.

ירושלים
הר"ה"ג 7:13
מוצ"ש 8:31
ברוקלין
הר"ה"ג 8:13
מוצ"ש 9:21
סטטן איילנד
הר"ה"ג 8:13
מוצ"ש 9:21
לינקווד
הר"ה"ג 8:12
מוצ"ש 9:20
מאנסי
הר"ה"ג 8:15
מוצ"ש 9:23

לא תלך עמהם: (כ"ב) ברש"י: אמר לו אם כן אקללם במקומי אמר לו לא תאור כו'. שואל הרה"ק ה"שפתי צדיק" זי"ע: וכי בלעם טיפשו היה אחר ששמעו אזהרה שלא ילך שאל שיקללם כאן, אכן בלעם ידע שהוא שורש עין רע וחשב שעל ידי עין הרע שלו יוכל לראות כל גנותן של ישראל מה שעשו ומה שעתידין לעשות. ולכן ח"ו יחול קללה, על כן חשב שאזהרת שלא ילך הכוונה רק שלא יביט עליהם בעין רע שלו, על זה שאל אקללם במקומי, היינו רק על מה שחטאו כבר ולא נתתקן, וענתו לא תאור.

כי כבד אכבדך מאד וגו': (כ"ב) בשם ה"חידושי הרי"ם" זי"ע: מ"ש כל הבורח אחר הכבוד הכבוד רודף אחריו, ולאכארה למה יגיע אליו העונש הזה. ונראה לפרש בדרך צחות, משום שבעת שהוא בורח מן הכבוד מביט מאחוריו אם הכבוד רודפו, ומשום הכי הכבוד רודף אחריו...

ויפתח ה' את פי האתון: (כ"ב) **ראש הישיבה מגור שליט"א** אמר בשם הראשונים [ע"י ראב"ד וריטב"א ע"ו, כד. ותוס' חכמי אנגליה פסחים ג' ד.]. שהקשו למה חשיב בדברים שנבראו ערב שבת בין השמשות 'פי האתון', ולא חשיב שירת הפרות שאמרו בעת נשיאת הארון כמבואר בגמרא [ע"ז שם].

ותירץ: דדווקא האתון שדיברה דיבורים בעלמא היה צורך לבוא לה כח דיבור מיוחד בעת הביאה, משא"כ הפרות ששבחו לארון, זה הכל מכח הדיבור שנברא כבר לאדם, של ביאות הפה הלידות, והרי כל הבעלי חיים אומרים שירה כמבואר בפרק שירה, וכל הבריאה אומרת שירה, לכן אין זה חידוש 'ואתשרנה הפרות'.

ויילך שפי: (כ"ב) אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: וברש"י יחיד לי שופי ושקט שאין עמו אלא שתיקה. העולם אומרים שאם אין מדברים ארבעים יום יכולין להשיג רוח"ק, כ"ק אאמו"ל היה פעם בערד ולא דיבר עם איש ארבעים יום, ואמר בדרך צחות שכבר יכול לראות את אליהו הנביא. ס"ג לחכמה שתיקה, כשמבקשים להגיע לחכמה לנבואה יכולין ע"י השתיקה, שתיקה סגולה לנבואה, גם בלעם חפץ להשיג זו המעלה וילך שפי, שתיקה, שע"ז ינבא.

אל מוציאם ממצרים: (כ"ב) **אל נחש ביעקב וגו':** (כ"ב-כ)

הרבי ה"אמרי אמת" זי"ע אמר: בלעם היה מכשף גדול וידע שבמצרים לא שלט כישוף מפורשת בלעם ובלק אנו למדים עד כמה להתחזק באמונה פשוטה בלי התחכמות. וכוננת בלעם ובלק היה להכניס ספיקות בלבנות בני ישראל כאשר היה אצלו כדאי"ל מי האנשים האלה עמך פעמים רואה ופעמים אינו רואה, ואת המחשבה הזאת רצו להכניס בלבנות בנ"י אבל באמת לא הועילו כלום כי עיקר עבודת בנ"י באמונה פשוטה בלי התחכמות וזה דאי"ל כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל ואי"ל בגמ' נדרים כל מי שאינו מנתח מכניסין אותו במחיצה שאפילו מלאכי השרת אינם יכולים לכונוס שם.

גור חיפה המאוחדת

ב"ה

לכבוד

העלון החשוב 'מן הבאר'

הרואה אור בזהק ע"י גור המאוחדת

אחר דרך מבוא השלום והברכה

כאחד הקורא בשקיקה כל שבוע את העלון המיוחד, נתתי ליבי להביא לידעתכם ולידיעת כלל אנשי את התופעה המבורכת וסוחטת דמונת ההתרגשות, המתרחשת מזו תקופה ארוכה בחיפה - מערי ערש הולדתה של חסידות גור בארץ הקודש, כאשר חסידי כ"ק רבנו ראש הישיבה שליט"א מתרועעים בצוותא חדא עם חסידי כ"ק אדמו"ר שליט"א, ואין פרץ ואין יוצאת ואין צווחה.

לא מסורת היא בידכם ולא בדברים אני משגר לכם, לא עדים אני מעיד עליכם, אלא אתם ראתם - עינינו הרואות, עיני כל אנשי קהילות גור בחיפה נבשיות כ"ק אדמו"ר שליט"א וכל רגש הישיבה שליט"א, כיצד חיים כולנו בשלום, בשלווה ובאחדות הלבבות, כאשר ניצני המחלוקת שאף מלכתחילה היו עוממים בעירנו, כבו לחלוטין, ומחזה שבכל יום כיצד חסידים משתי הקהילות עומדים ברחובות שכונת הדר ומשוחחים ביניהם בלבבות ובאחוה.

רק בשבוע שעבר נערכה שמחת אויפוף בשטיבל ברח' ארלוזורוב 27, בו מתפללים חסידי אדמו"ר שליט"א, וכאשר המתפללים בשטיבל ברח' ארלוזורוב 15 המשתייכים לקהילת ראש הישיבה שליט"א סיימו את תפילתם, עלו הם, באופן טבעי וכדבר שבשגרה, לשטיבל שברח' ארלוזורוב 27 לברך ולאחל מזל טוב לבעלי השמחה, שם התקבלו הם בשמחה ובמאור פנים.

יצוין כי התיאור הנ"ל הינו בבחינת מציאות נורמלית בכל קהילות ישראל, כאשר יהודים מקהילות בעלי קרבה רעיונית כזו או אחרת אין מניחים להבדלי השקפות המזעריים שביניהם לחצוץ בלבבות במחיצות ברזל של איבה ומחלוקת, אולם לצערנו במחלוקת הנוכחית נפרצו כל קווי המוסר וההיגיון ועל-כן מן הראוי לציין את חיפה כסמל לכיפת חסידים השכילו שלא לתת למחלוקת לשגשג, אלא אדרבה, השקיטו אותה לחלוטין.

מי ייתן והמברך את עמו ישראל בשלום ישפות שלום ואחדות בין לבבות יהודים

יהודי מחיפה של פעם

אל הבאר

למכון 'מן הבאר'

גור המאוחדת - ניו יורק

השלום והברכה.

אין דבר יותר ראוי ובפרט בשבועות אלה שמצטערים על החורבן שנגרם בשל שנאת חנם, להתחזק בעניי האחדות במחוננו, ובפרט ע"י תורה, שמעורת רחמים על בני ישראל בכל מקום שהם. ואנו אין לנו על מי לישען אלא על איבנו שבשמים שירחם על עמו ויגאלנו מהרה.

כידוע הסיפור שהרה"ק הרבי ר' הענין מאלכסנדר ז"ע סח לנכדו, גה"ח רבי מנחם מענדיל לוינ ז"ל, שפעם הגיע כפרי אחד, וביקש לערוך פדיון הבן. כשהגיע לומר את הנוסח "זה בני בכורי, פטר רחם לאמו", אמר בבורותו: "זה בני בכורי, פטאטער (אבא), רחם!" ואחז הרבי מאלכסנדר פאותיו מרוב התפעלות וקרא ברגש עז: "פאטער, רחם!...!"

מעשה מרובה"ק

זהירות בכבוד הזולת

"אינני הפין למנוחות כאלו, אשר יהודים נפגעים כעשין!" - אמר.

בסופו של דבר, מוכרחים היו המשמשים ללכת אל האיש לבית מלוננו, ולפיוסו כדברים על חוסר החמימות שהפנינו כלפיו. כתנאי זה בלבד, הסכים רבינו להמשיך לשהות במקום הנפוש.

"אינני מוכן לנסוע יותר - הודיע הרבי - אם עקב כך יפגעו בני אדם" - - -

מעשה באברך אחד, אשר פיזר בדירתו רעל חזק מאד נגד עכברים. הרף כל אמצעי הזהירות שנקט, הגיע פעוטו אל הרעל, ונמצא כאשר צלחת הרעל כידו. חיש מהר הבחילהו ההורים לבית החולים, ואת אריות הרעל נטלו עמם. משקראו הרופאים את הרכב החומר הרעיל המופיע על האריות, הודיעו להורים, כי באם אכן טעם הפעוט מן הרעל, הרי שהסכוי היחיד להציל את חייו הוא, החלפת כל דמו בתוך עשרים דקות משעת הטעימה. הדקות שנתרו עד לרגע הקריטי, היו בודדות.

עוד בו נשמתו, עט האברך על מכשיר הטלפון, צילצל במהירות אל הרבי הלב שמהח "ז"ע אשר שהה אז בסבריה, הזכיר את שם הילד וסיפר את המעשה.

הוא מרבר אל תוך האפרכסת בנישימה טרופה, ואילו רבינו, מפוסל לו מן העבר השני בניחותא, כמו לא ארע דבר. משסיים לרבר, נענה הרבי ואמר:

"הילד לא טעם מן הרעל!" הוצא אותו מכית החולים, וקח אותו הביתה! אולם, היורה להבא, שצלחת הרעל לא תגיע לבדי הילדים!" - - -

למשמע התשובה, פרצה סערת רוחות בין הרופאים, והם רדשו מן האב לחתום, כי מקבל הוא על עצמו את האחריות לשלום הילד. האב אכן כך עשה, ונטל עמו את הילד הביתה. ואכן, כדברי הרבי "ז"ע כל רע לא אונה לו.

כאשר שהה פעם הרבי ה"לב שמהח" ז"ע בעירה צרמט שבשווייץ, נמסרה הודעה, על פי הוראתו, בכל כתי המדרש של אנשי ברחבי אירופה, שלא לבוא להסתופף בצילו בעת ההיא. כדרכו, שהה הרבי במקום בלויית משמשי בלבד, ונשא את נפשו להתבודד בינו לבין קונו. אולם, כיום שישו אחד, הופיע במעונו אחד מאנשי שגר באירופה, אשר התקלים מן ההוראה, וביקש דוקא לנצל את ההודמנות ולשהות במחיצת רבינו כשעה שנמצא באזור מנורו. הרבי קיבלו בסבר פנים יפות, אך המשמשים, אשר הפרת ההוראה היתה למורת רוחם, לא קירבוהו ולא האירו לו פנים.

בלייל שכת לפני קידוש, פנה אליהם רבינו, והתעניין לדעת מדוע לא הגיע האיש לתפילה.

"חוששני, כי פנתים בו!" - אמר בדאגה עמוקה - "זו יודע אם יש לו בכלל היכן לסעוד בעיר הזרה הזו!"

כאן החל רבינו חוקר את משמשי בפרטרוט, אם לא פגעו בו הלילה, במילה קשה או בהערה עוקצנית.

שעה ארוכה עמלו המשמשים להסביר, כי לא פגעו באיש ולא עשו לו מאומה, וכי הוא סועד בבית מלוננו, אז נחה קימטא רעתו של הרבי וניאות לקרש על היין. אלא שבכך לא נסתמה עדיין הפרשה. הגינו הטהורים, עדיין נזונים היו לרגשותיו של האיש, ולא חדל מלראג לו. מכוהלים ורחופים יצאו המשמשים לבקש את האיש, כדי אשר מנצוהו בבית מלוננו, כשהוא מתנכח כבר לעלות על יצועו.

שבו, אפוא, והודיעו לרבינו, כי מסודר האיש בבית מלוננו על הצד היותר טוב, ואף אמר מפורשות, כי גייע בהקשר לתפילת שחרית, רק אנגענו רבינו להמשיך כסעודה, אם כי רעתו לא נחה עליו. במשך כל אותה שבת, לא חדל מלהתטרטר על כך, שבגילו פגעו ביהודי - - -

מיד לאחר השבת, קם רבינו והודיע במפתיע, כי ברצונו לשוב לביתו.

מבאר החסידות

תורת אמת

קדמא' שיזכור מה שהיה קודם כמ"ש ד"ע מאין באת', 'זואלא' שיזכור 'ולאן אתה הולך', ובכך יוכל האדם להשפיל עצמו כאזוב ובתולעת.

ויקך חתנו, והנה חלום. יהי בבוקר ותפעם רוחו, וילך לזקני החסידים ויאמר אליהם שמעו נא החלום הזה אשר חלמתי, ויספר להם את דבר החלום, נשתאו החסידים במאד על דבר החלום.

אותו יום - יום ד', בשבוע פר' חוקת היה, החליטו גדולי החסידים לחכות עד אחר השבת, לדאות מה יהיו חלומותיו.

בליל שבת נכנס הרבי ר' הערש לעריכת השה"ט כדרכו בקודש, בהגיעו לאמירת התורה, פתח בפסוק: 'ולקח אזוב' בניגון הקריאה וכו', והקשה, והמשיך כל התורה כפי שמעו חתנו מפיו חלום הלילה בליל רביעי.

החסידים שמעו את דבר החלום, מלאו רגשות התפעלות. והנה בגמר אמירת התורה, פנה רבי הערש לחתנו: אמור נא, מה נשתנה עתה משאר לילי שבתות שלא עמדו העולם במנוחה כהרגלם? בתחילה התחמק חתנו, אך כששאלו שנית, ענה ואמר: הם התפעלו, כי את התורה שהשמיע חותני הלילה מקום שמעתי מפי חלום הלילה בליל רביעי.

השיב לו חותנו הגדול: וכי מה מקום יש להתפעל? הרי מעולם איני אומר תורה עד שיסימו עמי בשמים? סיים המוהר"ד את סיפורו: זה רבי ש"לא יודע ללמוד"...

הרה"ק המוהר"ד מבעלזא ז"ע אמר פעם: העולם אומרים על אותו קדוש ונורא הרבי רבי הערש מרימנוב ז"ע שלא יודע ללמוד, הבה ואספר לכם סיפור:

פעם חלם חתנו של רבי הערש, שנסתלק לבע"ע גדול למרום, וראה בעולם האמת ציבור גדול של אנשים שממחרים והולכים, וכשעצר מאן דהו ושאל אותו לאן הולכים כולם, ענהו הלה בחפזו: "אל תשאל כעת שאלות, בוא אתנו!" מיהר אף הוא והלך עמהם, עד שהגיעו לאלם גדול ורחב ידים, שהיה מלא מפה אל פה. אלפי אנשים עמדו צפופים סמוך לשולחן גדול, פתאום הושלך הס, וחותרו הרה"ק רבי הירש ז"ע נכנס, הכל פינו לו מקום בירת הכבוד והוא ניגש לראש השולחן, והחל לערוך "שולחן", כדרכו בקודש מדי שבת בשבתו. כשהגיע לאמירת התורה כמנהגו, היטו הכל אוזניהם כאפרכסת לשמוע בקול דברו, ופתח לומר הכתוב 'ולקח אזוב...' עם טעמי הנגינה ואמר:

ויש להבין, למה הוטעמו מילים אלו בקדמא וזאלא, ונראה לפרש עפ"י דברי רש"י משמו של רבי משה הדרשן עה"פ 'ולקח תולעת' עץ ארו ואזוב ושני תולעת, ואזו הוא הגבוה מכל האילנות, ואזוב נמוך מכולם, סימן שהגבוה שנתנא חטא, וישפיל את עצמו כאזוב וכתולעת, ויתכפר לו. ויש להבין, וכי דבר כל הוא לומר לאדם שנתנאה כל כך כאזו חטא, שיהפוך את טבעו הרע וישפיל עצמו כאזוב וכתולעת? אלא לפיכך באים הטעמים 'קדמא וזאלא' להורות לאדם איך ישפיל עצמו,

כנגד המברכים - ברכות מן ז"ט לבעלי השמחות בקהילתנו

ברכת מזה"טוב

לידידינו הרה"ח ר' ידידיה גרינשטיין לאו"ט
להגל איחוס הנבדה/הבת שתי'
מאחלים ידידיך - שטיבל 48

ברכת מזה"טוב

לידידינו הרה"ח ר' ישראל אליעזר כהנא לאו"ט
להגל הולדת הבן שתי'
מאחלים ידידיך - שטיבל 48

ברכת מזה"טוב

לידידינו הרה"ג ר' משה גולדבלט שליט"א
ולחתנו הרה"ח ר' אברהם דוב יונג לאו"ט
להגל איחוס הנבדה/הבת שתי'
מאחלים ידידיך - שטיבל 48 - שטיבל 49/13

ברכת מזה"טוב

לידידינו הרה"ג ר' דוד קמפינסקי שליט"א
ולחתנו ידידינו הרה"ח ר' אהרן רוזנטל לאו"ט
להגל הולדת הנבדה/הבת שתי'
מאחלים ידידיך - שטיבל 48 - שטיבל 49/13